

РЕШЕНИЕ

№ 32480

гр. София, 18.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4890** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. М. С. чрез адв. Т. Й. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ - 2196314/19.04.2026 г., издадена от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – П. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя С. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Оспорващият счита, че процесната заповед не съдържа изложени фактически констатации и мотиви, което нарушава правото му на защита, както и че нарушението не е установено по надлежен ред, оспорва и посоченият в заповедта час на извършване на нарушението. Твърди, че така наложеният ПАМ би довел до значителни вреди, тъй като работи в [населено място] и всеки ден пътува. Оспорва се компетентността на органа, издал процесната заповед. В обобщение отново посочва, че от заповедта не става ясно какво нарушение на ЗДвП е извършено, как е установено, с какви устройства и годни ли са същите за употреба. Моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – П. П. се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата, като счита заповедта за законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 19.04.2026 г. водачът на автомобил „А. АЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] - се е движил с посока на движение от [улица] към Софийски Околовръстен път, като на пътния възел С. скоростна тангента и Софийски околовръстен път е спрял и от извършената проверка в 00:52 часа с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARPM-0393 се е установило, че М. М. С. управлява след употреба и под въздействието на алкохол.

Взета е проба с номер 0625, отчела положителен резултат от 1,52 промила в издишания от водача в апарата въздух. Издаден е и талон за медицинско изследване с номер 0179982.

На жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 4844811 от 19.04.2026 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управлява МПС с концентрация на алкохол над 1,2 на хиляда.

Посоченият АУАН е послужил като основание за издаване на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2196314/19.04.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР – П. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя С. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Издаден е Протокол за химическо изследване № 257/20.04.2026 г., видно от който е направено заключение, че изпратените проби за кръв, взети от М. М. С. доказват наличието на етилов алкохол 1,43 промила на хиляда.

По делото като писмени доказателства е приета административната преписка в т.ч. посочения АУАН, два броя ЗПАМ, талон за изследване, протокол за химическо изследване № 257/20.04.2026 г., протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози, справка картон на водача.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и рещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно

преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото Заповед № 513з- 9769/13.09.2024 г. /л. 29/ на директора на СДВР, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. /л. 30/ на Министъра на вътрешните работи, съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно - мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР – П. П. П.. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа са неоснователни. Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Несъстоятелни са твърденията в жалбата за допуснати неясни в тази посока в т.ч. и относно часа на извършване на нарушението. Дори и да се приеме, че часът на нарушението е неточно посочен в оспорената заповед, то последното не би могло да бъде прието за съществено нарушение, представляващо основание за отмяна на заповедта. Още повече, че такива данни по делото не се установяват.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:

Съгласно чл. 171 ал. 1 т. 1 б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 от ЗДвП - управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В случая концентрацията на алкохол първоначално е установена с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARPM -0393. Пробата е с номер 0625 от 00:52 часа и е отчела положителен резултат 1,52 промила на хиляда в издишания от водача въздух. В последствие видно от представения по дело протокол за изследване на кръвна проба в Специализирана

химическа лаборатория към УМБАЛ „Света А.“ – С. АД /л. 23/ се доказва наличието на етилов алкохол – 1,43 промила. Освен това, видно от представения по делото протокол, съставен от медицински специалист в Спешно отделение на УМБАЛ „Света А.“, М. С. на процесната дата не отрича употребата на алкохол. Следователно по делото категорично се потвърждава наличието на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Последното не бе оборено и в настоящото съдебно производство.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е шофиране след употреба на алкохол, като нарушението следва да бъде констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентните длъжностни лица. В случая необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установена първоначално с техническо средство – дрегер, а впоследствие потвърдена с кръвна проба в специализирана химическа лаборатория, т.е. по надлежния ред. Наведените в жалбата оплаквания в тази насока се явяват изцяло неоснователни. По делото е представен протокол /л. 26/, видно от който „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARPM -0393 е преминал периодична техническа проверка.

Констатациите в акта за установяване на административно нарушение не са оборени в настоящето производство и съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП актът има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Следователно са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка. В оспорваната заповед е посочено, че временното отнемане е за периода до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца.

Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на водач на МПС, който е управлявал след употреба на алкохол. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. В заповедта фактическата обстановка е описана и има препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение. Несъмнено е констатирано административно нарушение – управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол над 0,5 ‰, установена по надлежен ред, което е основание за прилагане на ПАМ от вида на оспорената. Неоснователни са оплакванията на оспорващия в тази насока.

Неоснователно е и оплакването в жалбата, че при налагане на принудителната мярка, административният орган не е съобразил смекчаващите вината обстоятелства като шофьорската история на жалбоподателя, липсата на имуществени вреди и отсъствието на произшествие. В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и следователно при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в настоящето производство, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентирани в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на точно

такава мярка, същата е издадена в съответствие с материалния закон.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. С., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2196314/19.04.2026 г., издадена от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР – П. П. П., с която на основание чл. 171, т. 1 б. Б от ЗДвП му е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА М. М. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 102.26 /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: